

Вечер във Византия (Ъруин Шоу)

Вечер във Византия

Ъруин Шоу

Откъс

1.

Самолетът подскочаше, носейки се нагоре през черните облачни стълбове. На запад блесна мълния. Табелката с надпис "Затегнете коланите" на английски и френски продължаваше да свети. Стюардесите не разнасяха напитки. Тонът на моторите се промени. Пасажерите мълчаха.

Високият мъж, свил се в седалката до прозореца, разгърна списание и след това го затвори. Дъждовните капки оставяха по плексигласовите илюминатори бледи, прозрачни следи, наподобяващи пръсти на призраци.

Чу се приглушена експлозия, нещо изпраща. По дължината на корпуса на самолета се затъркаля невероятно бавно мълния и избухна над крилото. Самолетът се затресе. Двигателите смениха тона отново.

"Колко удобно би било да се разбием - си помисли високият мъж. - Окончателно и безвъзвратно."

Но самолетът се стабилизира и се измъкна от облаците на слънчева светлина. Дамата от другата страна на пътеката каза:

- Това ми се случва за втори път в живота. Започвам да си мисля, че нещо ме преследва.

Надписът изгасна. Стюардесите пак подкараха количката с напитки по пътеката. Мъжът поиска уиски и "Перие". Той пиеше с видимо удоволствие, а самолетът с бръмчене се отпрати на юг, високо над покритото с облаци сърце на Франция.

Крейг взе студен душ, за да прогони съня. Въпреки че не беше пил много предишната вечер, имаше чувството, че очите му малко по-бавно проследяваха движенията на главата му. Както обикновено в такива случаи, той се закле да не вкува алкохол този ден.

Избърса се, без да си прави труд да си суши косата. Прохладната влага освежи главата му. Той се загърна в една от големите бели хавлии от груб плат, оставени в хотела, отиде в хола на апартамента си и поръча закуска по телефона. Беше разхвърлял дрехите си снощи из стаята, докато се разсъбличаше, пиейки последното уиски, преди да си легне, и сега смокингът, колосаната риза и вратовръзката лежаха смачкани на един стол. Чашата, наполовина пълна с уиски, беше покрита с капчици влага. Бутилката до нея беше останала отворена.

Погледна в пощенската кутия от вътрешната страна на вратата. Вътре имаше един брой на "Нис-Матен" и пакет с писма, препратени от секретарката му от Ню Йорк. Писмо от счетоводителя му, друго от адвоката. Разпозна плика с месечния бюлетин от посредническата кантора сред другите пликове. Хвърли неотворените писма на масата. Ако се съдеше по състоянието на борсата, бюлетинът от посредниците можеше да бъде пълен само с панически вопли. Счетоводителят вероятно му изпращаше неприятни новини за битката, която водеше с данъчното бюро. А писмото на адвоката щеше да го подсети за жена му. Могат да почакаат. Не му се искаше да мисли за посредника, счетоводителя, адвоката и жена си още рано сутринта.

Хвърли поглед на първата страница на "Нис-Матен". В комюнике на телеграфна агенция се съобщаваше за прехвърлянето на нови войски в Камбоджа, Cambodge по френски. До съобщението за Камбоджа имаше снимка на италианска актриса, усмихваща се от терасата на хотел "Карлтън". Преди няколко години бе спечелила награда в Кан, но тази година, ако се съдеше по усмивката, не хранеше никакви надежди. Имаше също и снимка на президента на Франция Помпиду в Оверн. Цитираха обръщението му към мълчаливото мнозинство на френския народ, в което ги уверяваше, че Франция не е застрашена от революция.

Крейг пусна вестника на земята и, бос, прекоси бялата стая с висок таван, застлана с килим и обзаведена по вкуса на бившата руска аристокрация. Излезе на терасата и се загледа в Средиземно море, което се простираше зад булевард "Кроазет". Трите американски десантни кораба, които вчера бяха в залива, си бяха отишли през нощта. Духаше вятър, морето бе посивяло и развълнувано, белееха се "зайчета". Плажните работници бяха изравнили пясъка и наредили по плажа надуваемите дюшеци и чадърите. Чадърите, все още неразтворени, трептяха от вятъра. Прибойт неспокойно се блъскаше в брега. Някаква храбра дебелана се къпеше точно пред хотела. Времето се е променило, откакто бях тук за последен път, си помисли той.

Последния път беше през есента, сезонът вече бе свършил. Сиромашко лято, макар че тук никога не е имало бедняци. Златиста мъгла, неярки есенни цветя. Той помнеше Кан с розовите и кехлибареножълти сгради, с градини, наредени край морето. А сега безвкусните жилищни блокове и оранжевите и яркосини слънчобрани по балконите загрозяваха крайбрежието. Градовете се надпреварваха да се самоунищожават.

На вратата се почука.

- Entrez* - извика той, без да се обръща, и продължи да наблюдава морето. Не беше необходимо да казва на сервитьора къде да слага масичката. Беше тук от три дни и сервитьорът знаеше навиците му.

Но когато се върна в стаята, там се оказа не сервитьорът, а една девойка. Беше нисичка - горедолу метър и шестдесет - предположи той неволно. Облечена в сива трикотажна спортна блузка, доста дълга и прекалено широка за нея. Ръкавите, явно предвидени за ръце на баскетболист, бяха навити и разкриваха тънките ъ, бронзови от загара китки. Блузката висеше почти до коленете над измачканите и избелели сини джинси. Беше обута в сандали. Дългите ъ кестеняви коси, изрусели на места от слънцето и от солената вода, се спускаха небрежно на сплъстени кичури по плещите ъ. Имаше тясно лице със заострена брадичка; огромните слънчеви очила, зад които бяха скрити очите ъ, му придаваха загадъчно изражение като на кукумявка. На раменете ъ висеше италианска кожена торба с катарамии, твърде елегантна за нея. Когато го видя, тя някак се приведе. Струваше му се, че ако погледне босите ъ крака, сигурно ще открие, че не се е мила доста време, поне не със сапун.